

mite, fui aga neid, mil rahwas kõrtsis häästti
viina jõi, karatses ja hüppas; nõnda isearanis
süured laadapääwad olid temale kõige ülemad
pühad, kõrssi tuba oli tema kirik, raha tema Ju-
mal, viin tema õnnetooja, see aitas teda ta Ju-
malat kätte saada. Uga kuda peaks kül niisuguse
hingega lugu olema, kui teda sestsinatsest ihust la-
hutata? mis abi saab ta siis oma Jumalast ja õnne-
toojast? Viin on töest üks imelik õnnetooja, ta
röhub viimaks oma kummardajaid ja saabab neid
hukka. Kurje inimesi ja ašju on maailmas, ja
mitu wõtawad neid waastu, nagu saaksid neist õn-
nistust, aga kui arwawad oma õnrie täis olewa,
siis tuleb aktselt hirmus ots kätte. Olid tuhande
kaheksa saa aasta eest kaa ligi 60 meest, kes en-
nast ütlesid Messiase olewa, ja ommeti oli üks
ainus aga õige ja Jumalast saadetud Õnnistegija:
see kellegi Püha Kiri tunnistab.

Pitka Tanielit olete Tallinnas kül nайнud,
rahwas nimetas teda enne „hebusé fröoniaks“
— aga nüüd ta on teine inimene. Kui ta muidu
kõrssiupa astus, pidid kõik filmad tema peale
waatama, ei mite et tema filmnägu nõnda hir-
mus oli — ilus ta kül ei olnud, fest et ta pea
aegu igapääw joobnud oli, — waid seepärast, et
ta ika waudus ja sõimas. Seekord waatasid jälle

kõik tema peale; ohime, ta ei tulnud mite wa-
nal viisil. Täna ta näitas nagu rõhutud mür,
mis iga filmipilk tahab maha langeta. Muidu
ta kolistas mõõda tuba, piits peus pahandas
teisi, tegi tuli — nüüd tuli tasaste ja istus kõhe
teise nurka maha, palus leent ja siltu, mite õlut
ega viima, ohkas raskeste, pühkis tolmu ja muda
filmist ára — lühidelt veldas, ta oli heopis teine
inimene, kui endine kuri Taniel. Kõrssiudruk,
Mari nimi, hakkaja ja ilus noor tutarlaps waa-
tas imeteledes tema filmi ja küsits: „Taniel,
Taniel, tuled sa lõukoera. wõi muda august —
mis ime on sinuga sündinud?“ — „Tanielile
wõib kül üks imelik osi sündinud olla, ta ei ole
ial nõnda olnud fui täna näh! — üles talli-
pois, — mina isegi ei tea, mis hääl see oli, mis
mind praegu hiiudis ja kõskis hoostelete poole matti
kaeru anda; ei inimesel wõi niisugune hääl olla!“
Taniel kuulas, nina kärsus ja motad wiltu, ohkas
ueste ja üles: „wõi ta kõskis hoostelete häästi kaeru
anda, et anna siis kakskorda enam fui muidu, ja
fui veel enam tahavad, siis anna veel. Kui ma
aga oma hing tema käest peastan, siis ei ole kaer-
test lugupidamist!“ Eulise näljaga hakkas ta nüüd
oma leent sõima, aga seda enam ta sõi, seda enam
taa ohkas ja winggerdä�, nagu saaks ta nüüd